

Một Cánh Chim Cô Quạnh

Truyện ngắn Trường Sơn Lê Xuân Nhị

Viết để tưởng nhớ đến em tôi, cố Trung sĩ 1 Lê Xuân Bích, trung đoàn 45, sư đoàn 23 bộ binh, đã Vệ Quốc Vong Thân tại Tân Cảnh năm 1972. Em chết chỉ một lần, nhưng gia đình mình, mỗi lần giỗ em, ai cũng chết thêm một lần nữa...

Trường Sơn Lê Xuân Nhị

Mãi đến gần 7 giờ tối, nghĩa là chỉ còn 3 tiếng đồng hồ nữa là tới giờ giới nghiêm ở thành phố Nha Trang, nhạc trong phòng trà của nhà hàng *Mây Lang Thang* mới bắt đầu sinh sinh nổi lên để mở màn đêm dạ vũ với bản Paso “*Ngày Về Quê Cũ*.”

“*Ngày nào năm xưa lòng ta ước mơ, ngoài nơi biên cương ngày đêm hùng hờ...*”

Như những con cọp đói đã chờ đợi từ lâu, phần lớn những người trong câu lạc bộ *Mây Lang Thang* ào ra sàn nhảy, làm như là, nếu không nhảy được bài này thì sẽ... chết liền tại chỗ. Áo bay đen, áo bay xanh, hoà với những chiếc áo vét tông mắc tiền, cất đúng điệu *Âng Lê*, trộn lẫn với những chiếc áo dài đủ màu, những chiếc áo đầm, những mini-jupe ngắn cũn cỡn khoe những cặp đùi... ai nhìn cũng chỉ muốn chết hoặc đi ở tù, với những khuôn mặt đàn ông đẹp trai lịch lãm nhưng dâm... không chịu được, những khuôn mặt đàn bà kiêu diễm và lộng lẫy, dưới ánh đèn vừa chớp vừa xoáy, giữa tiếng nhạc dập dềnh, bỗng trở thành một cảnh sắc loạn cuồng nhưng hoan lạc, đáng sống và tươi đẹp. Ai nhìn cũng thấy đã con mắt, lòng rộn rã theo từng tiếng trống, từng nốt nhạc, từng lời ca...

Ai nhảy cũng đẹp, nhưng cái đáng để ý nhất là những... cặp đùi. Đùi của đàn bà con gái trời sinh ra vốn đã đẹp, đã dài, dưới ánh đèn chớp và mờ ảo của vũ trường lại còn đẹp hơn và dài hơn gấp vạn lần. Nhất là khi những cặp đùi này lại nhúng nhảy quay cuồng, lắc qua lắc lại theo từng bước đi dập dồn của điệu Paso. Trời đất, làm sao trời sinh ra được những cặp đùi và những cặp mông đít đẹp như thế này, nhìn qua thì chỉ muốn... cắn cho một phát.

Nhưng không phải ai cũng ra sàn nhảy như những con cọp đói. Còn lại một ít người không ra vì nhiều lý do. Có thể họ không có đào, hoặc không biết nhảy, hay dễ hiền hơn, đã... xin mẹ nó rồi, vân vân...

Một trong những người không ra sàn nhảy đó là trung úy phi công Trần Thanh Quang, đang đứng nơi quầy rượu trong bộ đồ dân sự đơn giản, không vét tông cả vạt diêm dứa, chỉ áo pull trắng và quần jean xanh bạc màu, và đôi giày bột da. Tuy đơn giản nhưng thanh lịch và rất là... Không Quân.

Quang không ra sàn nhảy vì chàng đi một mình.

Chàng vừa đi biệt phái ở Pleiku 15 ngày mới về và đang hưởng 4 ngày phép. Chiều nay, Quang vào phi trường lãnh lương, trên đường về, ghé ngang qua Mây Lang Thang, thấy vui vui nên dừng xe bước vào. Chàng tính uống vài chai bia rồi đi về nhưng mấy người bạn níu kéo, đành ngồi lại ở quầy rượu. Và được một lúc thì mấy thằng bạn cũng biến mất trong sàn nhảy, để lại Quang ngồi một mình.

Cô đơn nhưng không cô quạnh, Quang bình thần ngồi nhâm nhi chai bia con cọp, thản nhiên nhìn đám người quay cuồng trên pít. Gì chứ chuyện nhảy nhót bây giờ chẳng còn cho làm Quang thấy hào hứng nữa. Cả bù với ngày xưa hồi còn đi học, Quang là chúa mê nhảy đầm. Hễ khi nào không phải học thi, có tí thì giờ rảnh thì Quang liền mở “bum” mời bạn bè tới. Bum của tuổi học trò rất đơn giản. Chỉ cần một cái cassette nhỏ, một két nước ngọt, một cái bánh Ga-Tô nhỏ, vài chục tấm cạt viết tay để tuyên bố láo lếu rằng hôm nay là sinh nhật của ai đó, là một cái “ball famille” được thành hình. Nhỏ như thế, đơn giản như thế mà không hiểu vì sao, boom nào khách cũng đến đầy nhà. Nhà thì nhỏ mà người thì đông, nóng hừng hực, các cô các cậu nhảy vài bản là đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nhưng ai cũng ham ra pít. Két nước ngọt chẳng bao lâu đã hết veo, các cô các cậu vác ly đi tìm ... nước lạnh uống. Uống rồi ra nhảy tiếp....

Vui đáo để, ôi những ngày còn đi học.

Đứng gần bên Quang có 2 cô bé rất xinh, lớn hơn tuổi học trò một chút, ăn bận rất lịch sự và trang nhã. Có lẽ vì hai cô vào hơi trễ nên hết bàn, đành đứng gần quầy rượu. Quang đã nghĩ đến chuyện nhường ghế cho 2 cô theo phép lịch sự, nhưng nghĩ lại thấy không ổn vì người ta đi hai người, mình chỉ có một ghế, không biết nhường cho cô nào. Hơn nữa, Quang không thích những màn ga-lăng linh kinh, rề tiền. Chàng đành làm mặt tỉnh, tiếp tục ngồi yên, vờ như không thấy, không biết có hai người đẹp đang đứng gần bên mình.

Làm mặt tỉnh ngồi yên, nhưng Quang không ngồi một cách ... ngoan ngoãn, mà thỉnh thoảng, chàng đưa mắt liếc nhìn hai cô bé. Ở gần quầy rượu nên đèn sáng hơn và chàng phải công nhận cả hai đều là hai trang giai nhân. Tuy không phải “tuyệt thế giai nhân” nhưng mặt mũi xinh đẹp, tướng người cao ráo, cử chỉ sang trọng, và đặc biệt, cả hai đều biết... uống bia. Hai chai 33 voi gần nửa để trên quầy gần chỗ hai người...

Quang suy nghĩ thật nhanh rồi chợt mỉm cười thích thú về sự suy nghĩ của mình...

Có thể nói, có đến 99 phần trăm đàn bà Việt Nam không biết uống bia rượu. Đa số những người đàn bà uống rượu đều là gái bán bar hay gái làng chơi. Nhưng theo sự nhận xét của Quang, hai cô này quá trẻ và ăn bận quá lịch sự để làm gái bán bar. Dễ đoán hơn nữa, 99 phần trăm dân gái bán bar đều hút thuốc lá, nhưng hai cô này thì không.

Thế thì, họ là ai và vào đây để làm gì. Quang kết luận rất mau, chẳng khó khăn gì. Nhất định là họ phải hẹn hò với ai đó, nhưng người hẹn đến chậm. Câu lạc bộ Mây Lang Thang là một nơi nhảy đầm nổi tiếng của thành phố Nha Trang mà trai thanh gái lịch hay tè tẹt.

Một lúc nào đó, Quang lại đưa mắt liếc nhìn hai cô và chợt giật mình khi thấy một trong hai cô cũng đưa mắt lên nhìn mình.

Ha ha ha...

Tự nhiên, Quang liền cảm thấy một niềm vui dấy lên trong lòng. Trời ạ, cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng. Tôi đã chẳng muốn dây dưa gì đến các cô, nhưng các cô lại len lén nhìn tôi một cách... táo bạo như thế này thì làm sao tôi có thể làm ngơ được. Tôi chẳng phải là gỗ đá, trái lại, còn là một chàng phi công rất ... thích con gái.

Câu nói tán tỉnh đầu tiên của người trung úy phi công bay liền ra khỏi cửa miệng, nhanh như trái rocket mà chàng thường phóng đi trong những trận đánh mà chàng tham dự:

-Tối hôm nay vui quá, hai cô thấy sao?

Nhưng trái rocket bị ... hụt mẹ nó mất. Hai người con gái vẫn đứng tĩnh bơ, làm như không nghe thấy gì.

Thế này thì xệ quá, Quang chợt dạ. Tại sao thế này? Sau một giây phút tê tái, Quang kéo tàu lên cao, nghiêng cánh tàu bay 60 độ để quan sát chiến trường và hiệu vì sao quả rocket của mình bắn hụt mục tiêu. Bỏ khi, tiếng nhạc ồn quá, hai nàng không nghe được là phải. Nhưng không sao, Quang sẽ làm spiral vào bắn tiếp quả thứ hai, và lần này nhất định là phải trúng mục tiêu...

Quang bước xéo một bước, tới sát bên cô gái, nghiêng người, kề tai một cô gái và ... nói to như hét:

-Nhạc vui quá...

Lần này thì quả rocket vào trúng mục tiêu thật. Cô gái giật nảy mình lên và quay sang nhìn Quang, đầu hơi nghiêng đi một chút, như muốn hỏi, anh nói gì, nói lại đi. Quang lập lại:

-Tôi nói tối nay nhạc vui quá, cô thấy thế nào?

Cặp mắt tròn xoe của cô gái loè lên một ánh lửa nửa ngạc nhiên nửa thích thú. Cô trả lời một câu gì đó mà Quang không nghe được giữa tiếng nhạc quá lớn. Chàng nghiêng đầu, đưa một ngón tay lên vỗ vỗ vào tai mình, ý muốn ra hiệu hãy... nói vào đây.

Cô gái ngần ngừ một lúc rồi nhìn quanh, làm như sợ ai nhìn thấy, rồi mới nghiêng người, kề tai Quang và nói:

-Vâng, ông nói đúng, nhạc hay và không khí vui lắm...

Hơi thở thơm tho của người con gái, mà theo sự suy luận của Quang, nhất định phải là...gái còn trinh, phả vào tai và má Quang làm chàng choáng váng. Trời đất, tại sao đàn bà con gái Việt Nam lại có một loại hơi thở thơm lừng và ... bất bình đến như thế?

Bây giờ thì Quang mới thấy cảm ơn cái dàn nhạc mà trước đây không lâu, chàng đã rửa họ. Nhờ tiếng nhạc lớn như thế này, Quang mới được một mỹ nhân kề sát vào tai mình nói chuyện, thở hơi vào mặt mình.

Quang chưa kịp nói gì thì tai chàng lại hưởng thêm được một loạt những hơi thở thơm tho khác:

-Sao ông không ra nhảy với người ta cho vui?

Quang cười, kề vào tai nàng, gần hơn lúc nãy, vừa cười vừa nói:

-Nhảy thì Khổ, không nhảy thì Lỡ, tôi chẳng thà chịu Lỡ.

Cô gái bật lên một tràng cười khanh khách, rất hồn nhiên vô tư của một tâm hồn trong sáng, hai hàm răng trắng và đều. Nghe tiếng cười, Quang biết chắc chắn hơn đây phải là gái con nhà lành, rất tự nhiên, mới lớn và thích mạo hiểm. Gái bán bar không thể có một tràng cười như thế.

Nàng lại kề tai Quang, hỏi:

-Tại sao lại Khổ? Tương anh ngang tàng như thế mà lại sợ khổ sao?

Quang xoay người, tính kề tai nàng một lần nữa nhưng tiếng nhạc đã chấm dứt. Những con hổ đói lúc nãy, bây giờ đã biến thành những ... con trâu mệt mỏi sau một ngày ở đồng ruộng, bắt đầu lục tục trở về...

Quang nhìn đám người, hỏi cô gái:

-Cô biết gì về tôi, sao dám nói tôi ngang tàng?

Đến lúc ấy thì người bạn gái của cô ta bắt đầu để ý đến những đàm thoại giữa hai người. Cô ta hỏi bạn:

-Ai đấy Thu? Quen à?

Thu cười nhẹ, nhún vai, liếc nhìn Quang, trả lời bạn, nhưng nói lớn cốt ý để cho Quang nghe thấy:

-Một Cánh Chim Cô Quạnh...

Quang giật mình và ngạc nhiên. “Một Cánh Chim Cô Quạnh...”, trời đất, nghe thật là lãng mạng nhưng Quang không ngờ cô bé này có thể nói được câu đó để ví mình. Đây là một câu nói của một người có ăn học, kiến thức cao, và đọc sách nhiều. Có thể cũng đã từng làm rất nhiều thơ nữa không chừng.

Quang xoay người nhìn cả hai, cười thích thú:

-Tại sao cô dám ví tôi như là một cánh chim cô quạnh?

Thu cười hóm hỉnh:

-Tại vì Thu biết anh là phi công... ế đào, hoặc bị đào bỏ. Một khi mình đã ế đào, hay bị đào bỏ, nếu không phải là cánh chim cô quạnh thì là gì? Là chim bồ câu đi lang thang kiếm com chắc?

Cả hai cô cùng phá lên cười rất thích thú và tự nhiên.

Một lần nữa, Quang lại giật mình. Cái cô này ăn nói bạo thật. Cô ta đã biết mình là ai đâu mà dám bảo là phi công ... ế đào hoặc bị đào bỏ. Quê quá.

Tự ái hơi bị va chạm, Quang phản đối, giọng cố làm ra vẻ hơi phẫn uất:

-Xin lỗi cô, mình có ... bà con hay quen biết gì nhau không?

Thu trả lời, môi hơi cong lên:

-Tôi làm gì có hân hạnh làm bà con hay quen biết với ông.

-Nếu không, tại sao cô biết tôi là phi công mà nói như thế?

Thu vỗ tay vào vai người bạn mình, rồi nở một tràng cười hồn nhiên, vô tư lự. Cái vô tư lự của những người sinh ra và lớn lên trong những gia đình sung túc đầy đủ, được ăn học đàng hoàng:

-Thế à, ông muốn tôi giải thích không?

-Xin vui lòng.

Nói xong, Quang liền xô thêm một câu tiếng Pháp kèm theo:

-S'il vous Plait!

Cả hai cô gái cùng cười. Nhí nhảnh, vui tươi, rất tự nhiên và hình như rất lấy làm hứng thú trong cuộc đấu khẩu này. Rõ ràng là Quang đã trở thành một mục tiêu để họ tấn công.

-Ông tưởng bọn con gái chúng tôi ngu hết hay sao. Trước hết, tóc ông cắt rất cao, và xin lỗi, nói ông đừng buồn, tóc cắt như thế coi chẳng đẹp tí nào.

Cô kia tiếp luôn:

-Mặt mũi coi ... tạm được như thế mà hót tóc cao, chẳng những không đẹp mà còn có vẻ nhà quê nữa. Trong túi có mang lúa Thần Nông không đấy?

Rồi cả hai lại nhìn nhau và cùng cười to lên một lần nữa, thích thú lắm. Quang chưa biết nói gì để... tự vệ cho mình thì Thu đã tiếp:

-Hỏi ông, nếu ông không phải là lính thì thời buổi này đàn ông con trai không ai lại đi cắt tóc cao như thế để bị ... ế đào.

Lại thêm hai tràng cười. Quang không cười:

-Nhưng nếu tôi trốn lính, tôi cũng có thể già vờ hớt tóc cao để qua mặt cảnh sát...

-Khoan đã, tôi chưa nói hết. Hơn nữa, tóc hớt cao, cộng thêm cái hàng râu mép Clark Gable của ông đã tố cáo cho thiên hạ biết rằng ông là một phi công. Nói thật với ông, đẹp để gì cái hàng râu mép này mà từ ông xếp lớn nhất của ông trở xuống, ai trong Không Quân các ông cũng thích... biểu diễn hàng râu mép này. Đó là chưa nói đến đôi giày boots của ông. Máy ông phi công ai cũng mang một đôi như thế...

Quang phải công nhận đó là một nhận xét có lý. Hàng râu mép kiểu Clark Gable, hầu như tất cả những người phi công nào để râu được, đều mang nó. Và Quang là một. Và hầu như tất cả phi công Việt Nam ai cũng mang mini boots chứ không ai mang giày trận boots sô của lính cả.

Nhưng Quang vẫn chưa chịu thua:

-Mấy anh chàng trốn quân dịch cũng có thể để râu và mang giày boots được, đâu phải mình tôi.

Thu lắc đầu, cười:

-Lý sự nghe không được vững cho lắm. Dân trốn quân dịch không dại gì đi vào cái vũ trường toàn là lính Không Quân này. Nói thật đi ông, tại sao lại phải chổi mái như thế? Hơn nữa, làm phi công là một hãnh diện, tại sao phải chổi?

Dàn nhạc lại nổi lên với những lời dạo đàn mà ai nghe qua cũng biết là để chuẩn bị cho bản Tuyết Trắng. Người bạn của Thu nhăn mặt lại, nói lớn hơn để át tiếng nhạc:

-Lại... Tuyết Trắng nữa rồi. Chán thật. Suốt ngày hết Tuyết Trắng với lại Tuyết Trinh.

Quang liền phản đối, giọng có phần phẫn nộ:

-Tại sao lại cô nói câu "Lại Tuyết Trắng... Chán thật. Bộ khinh dễ sao?"

-Chán bỏ xừ thì nói chán bỏ xừ chứ tại sao cái gì? Tôi dám cá với ông, Không Quân các ông nhảy đầm mà không lôi bản Tuyết Trắng ra để ... hành hạ thì tôi không bao giờ lấy chồng...

Cả hai cô gái lại bật cười lên rất thích thú với câu nói đó. Phải công nhận, 2 cô nói đúng. Trên thế giới này, có một cái ball nào của Không Quân mà không có bản Tuyết Trắng? Quang không biết nói gì để tranh biện, đành hỏi nhẹ:

-Sao các cô lại kỳ thị Tuyết Trắng như vậy? Vô tư mà nói, Tuyết Trắng đẹp chứ,

-Tôi cũng vô tư mà trả lời, tôi chẳng ghét tuyết, tôi chỉ thấy mấy ông Không Quân các anh trời nóng, đổ mồ hôi mồ kê đầy người mà cứ thích cầm mi-crô rổng to lên “Nhu vàng tuyết trắng ngàn” như mình đang ở vùng Bắc Cực lạnh lẽo vậy. Hỏi ông, coi không chán sao được?

Thiên hạ đã kéo nhau ra phủ kín sân nhảy, không còn một chỗ trống. Quang rất sợ chàng ca sĩ là một anh phi công thèm hát, nhưng may quá, một nữ ca sĩ đang cầm mi-crô, bắt đầu rất là dịu dàng: “*Anh biết, chiều nay, em anh buồn lắm...*”

Bây giờ nhạc lớn rồi, Quang kê sát tai Thu, nói:

-Tại sao các cô lại khắc khe với Không Quân chúng tôi như thế? Chúng tôi đã làm gì nên tội?

Thu cười lớn thành tiếng, quay sang kê sát tai Quang:

-À, bây giờ thì ông thú nhận là phi công rồi đấy nhé. Dấu đầu nhưng lại lòi cái đuôi ra.

Quang giật mình. À, thì ra mình vừa “dấu đầu lòi đuôi” thật. Nhưng Quang thấy thích cái hơi thở và lời nói của Thu bên tai mình quá. Nó gần gũi, ấm cúng và đồng thời, cũng... dâm dăng làm sao.

Lại kê tai Thu, chàng nói:

-Vâng, tôi xin thành thật thú nhận, tôi là phi công thật.

Lại cũng kê tai, Thu phả những hơi thở thơm ngát vào mặt Quang làm cho chàng ngây ngất:

-Tại sao lại phải giấu?

-Không biết nữa. Xin đừng hỏi tại sao.

-Có phải tại vì phi công ... ế đào nên không dám thú nhận, sợ thiên hạ cười làm mất mặt Không Quân chăng?

Quang cười:

-Ế đào thì Lỗ, mà không ế đào thì Khô... Tôi chẳng thà chịu Lỗ.

Thu bật cười lên thích thú, ngửa mặt lên trời:

-Ông phải cắt nghĩa. Hai lần rồi, tại sao ông chỉ muốn chịu Lỗ chứ không chịu Khô. Sao yếu thế?

-Tại vì Lỗ nó đỡ hơn Khô. Tôi sợ Khô lắm.

-Tôi đã nói với ông rồi, tướng ông coi ngang tàng như thế mà sợ Khô sao?

-Bề ngoài thì coi ngon lành vậy, nhưng bề trong thì... yếu lắm, cô Thu ơi.

Lời nói nghe như một lời thú tội yếu mềm. Thu cười to:

-Ha ha ha...

Rồi nàng đột nhiên xoay người, nắm lấy tay Quang làm chàng muốn nhảy dựng lên vì ngạc nhiên và... sung sướng. Chàng không ngờ cô bé này lại bạo như thế. Nàng nói:

-Tôi muốn ông dìu tôi bản Bolero này... Nhạc gần hết rồi, ông không được từ chối...

Ngu sao mà từ chối. Hai người dìu nhau ra sàn nhảy, nhưng nói nhiều hơn là nhảy. Quang bắt đầu:

-Tôi tên Quang.

-Em tên Thu.

-Tôi biết rồi, nghe cô bạn em nói. Tại sao tụi em tới đây?

-Sinh nhật của anh con nhỏ Hạnh.

-Cô Hạnh bạn em?

-Phải. Hôm nay sinh nhật anh nó, anh Tuấn. Nó được thiệp mời, muốn giấu không cho anh nó biết để làm anh ngạc nhiên chơi. Nhưng không biết tại sao giờ này anh Tuấn chưa tới.

-Ông anh của cô Hạnh cũng là Không Quân ư?

-Không, anh nó là biệt kích, dân Võ Bị Đà Lạt, chơi rất thân với Không Quân các anh.

Gì chứ Biệt Kích hay Lôi Hồ hay LLDB và Không Quân thì luôn luôn gần gũi với nhau, và vì công việc đòi hỏi cho nên trở thành thân thiết. Party của Không Quân luôn luôn có Biệt kích và ngược lại.

Hết bản nhạc, khi quay trở lại, Thu giới thiệu Quang với bạn mình:

-Hạnh, đây là anh Quang, phi công... ế đào.

Hạnh cười, nhăn mặt lại:

-Đẹp trai như anh mà ế đào thì nghĩ cũng tội nghiệp thật.

Quang lịch lăm cúi đầu chào Hạnh, làm lơ câu phê bình:

-Anh là Quang, hân hạnh gặp Hạnh. Chúng tôi có nói nhiều về Hạnh.

Hạnh cười to lên:

-Chúng tôi à? Sao anh lại đột giai đoạn mau thế. Mới nhảy với nhau có một bản mà đã trở thành “chúng tôi” rồi hay sao?

Thu cười lên thật to, hoan lạc. Quang ngắm nhìn Thu và Hạnh, tự hỏi lòng mình, nếu trời cho mình được chọn một trong hai người để làm người tình, mình quả thật không biết sẽ chọn ai. Cả hai cùng đẹp, cùng thanh lịch và tự nhiên.

Thu nói:

-Tao nói chưa hết sao mày đã ôm xôm quá vậy? Để tao giới thiệu, đây là nhỏ Hạnh, anh biết rồi, nó phá như quỷ.

Lại thêm một cái gật đầu chào cho đúng phép lịch sự. Quang hỏi Hạnh:

-Chùng nào anh Tuấn tới?

-Ông ấy thì chẳng bao giờ biết được. Cũng có thể anh không tới, vì anh Tuấn không hề biết em muốn tặng cho anh cái ngọc nhiên bất ngờ ở đây.

Quang nhìn quanh một vòng rồi nói:

-Ở trong này ồn quá, tôi đề nghị tụi mình ra ngoài ngồi chờ anh Tuấn. Ngoài đó, dễ nói chuyện hơn...

Hai cô gái trao đổi nhau một cái nhìn rồi đều gật đầu. Quang lịch sự cầm hai chai bia của hai người đẹp, ba người nối bước nhau ra ngoài...

Trời Nha Trang vào khoảng tháng ba vẫn còn mát rượi, gió thổi nhẹ nhẹ đưa mùi muối biển trong sạch tươi mát vào thành phố. Quang lịch lăm kéo ghế cho hai cô ngồi, để hai chai bia trước mặt họ rồi mới ngồi xuống đối diện.

Anh bồi bàn là chỗ quen biết với Quang, liền xuất hiện nhanh như máy và hỏi:

-Anh Quang và hai cô dùng gì ạ?

Hạnh và Thu trao đổi với nhau một nụ cười khi nghe người bồi gọi Quang một cách thân mật như vậy. Nhất định anh chàng này phải là khách thường xuyên ở đây.

Không cần hỏi ý kiến hai người khách, Quang gọi một đĩa bò lúc lắc và ba chai bia. Dĩ nhiên là nhà hàng còn nhiều món ăn ngon hơn, nhưng lương trung úy phi công độc thân chỉ có thể kham nổi chừng đó.

Anh bồi nhận đơn thực, cười nhẹ với Quang rồi quay lui, biến mất.

Ngồi bên trong thì tiếng nhạc ồn, nhưng bên ngoài lại có một thứ tiếng ồn ào khác, tuy nhẹ hơn, là tiếng xe cộ đủ loại, từ xe gắn máy đến xe hơi, xe nhà binh 10 bánh, và những tiếng còi inh ỏi, tuy không lớn lắm, nhưng nghe thật là chói tai, làm mất đi phần nào cái không khí vui tươi thanh lịch của một nhà hàng.

Bỗng dưng, không hiểu tại sao, Quang để ý một điều hơi lạ trong cái thành phố này. Hôm nay sao tự dưng lại có nhiều xe cam nhông nhà binh, từ xe Mỹ đến xe Việt Nam, chạy liên tiếp ngược xuôi, rất là vội vã. Linh tính của người phi công quan sát đã quen mùi chiến trận liền sống dậy trong lòng Quang, làm chàng bắt buộc phải nghĩ xa hơn. Quang lại nghĩ về chuyến biệt phái vừa rồi của mình ở vùng Tam Biên 15 ngày vừa qua, và chàng cảm thấy trong lòng mình thấy có nhiều điều không ổn...

Chuyến biệt phái vừa rồi, chiến trường bỗng trở nên vắng lặng khác thường. Ai đã bay L-19 và hành quân với bộ binh một thời gian thì biết, hề chiến trường tự dưng trở nên im lặng một cách khó hiểu thì chắc chắn là bọn khốn nạn đang có một âm mưu gì đây lớn lắm. Trăm lần như một, chúng nó đang di chuyển và ém quân ở một chỗ nào đó. Quang chẳng lạ gì cái trò rở tiền này. Phòng II quân đoàn ghi nhận chuyện này nên ra lệnh cho L-19 bay thám sát ngày đêm. Thậm chí gọi cả các quan lớn phòng II và phòng III đi bay với Quang, lén qua tuốt qua bên kia biên giới để thám sát và chụp hình. Quang chỉ là một anh tài xế L-19, các quan lớn bộ binh biểu em bay đi đâu thì em bay tới đó, chẳng dám thắc mắc, nhưng Quang để ý thấy có nhiều con đường mới xuất hiện, và lần đầu tiên, có nhiều dấu vết của xe tăng Việt Cộng. Chúng nó nguy trang rất khéo nhưng với những cặp mắt nhiều kinh nghiệm thì trước sau gì cũng tìm thấy được tất cả những gì mình muốn tìm. Nhất định là chúng nó đã đem tăng vào vùng tam biên. Vấn đề là, không biết bao nhiêu chiếc vì dầu xe được nguy trang kỹ càng. Đó là chưa nói tới sự tập trung của ít nhất là 3 sư đoàn bộ binh. Lôi Hồ dưới đất báo cáo nghe Molotova và tăng T-54 di chuyển suốt ngày đêm...

Đang suy nghĩ tới đó thì người bồi mang thêm chai bia ra cho Quang. Đã mấy tuần rồi, đi biệt phái vào dịp đầu tháng nên hết tiền, nhịn thèm đã lâu, bây giờ nhìn thấy chai 33 đông lạnh để trước mặt thì sự suy nghĩ của Quang liền bị cắt đứt.

Chàng cầm chai 33, mời hai cô bạn mới quen rồi chẳng cần khách sáo, chẳng chờ đợi, ngửa cổ tu một hơi, khà một phát thật to, chẳng giữ lễ phép lịch sự gì cả với hai người đẹp mới quen.

Cô Hạnh phê bình ngay:

-Trông anh uống bia thấy ngon quá.

Quang để lon bia xuống bàn, thành thật nói:

-Ngon là tại vì không phải lúc nào cũng có tiền để uống bia như thế này. Tôi mới vừa lãnh lương.

Cô Thu cười nhẹ:

-Mới lãnh lương, không đem tiền về cho vợ, lại đi mời gái uống bia sao? Không khéo về nhà kỳ này lại bị ốm đòn đấy.

Quang nhún vai, cười tỉnh bơ:

-Cô Thu vừa bảo tôi là một “cánh chim cô quạnh” mà. Đã cô quạnh thì làm sao có vợ được.

-Đâu ai biết được chuyện người. Nếu có vợ mà lại bị ...vợ bỏ thì sao? Ai biết được?

Quang cười nham nhở:

-Bị vợ bỏ thì lỗ, mà vợ không bỏ thì khổ, tôi chẳng thà chịu...

Quang nói chưa hết câu thì bỗng có một chiếc xe díp nhà binh thẳng ngay trước quán. Từ trên xe, bốn năm ông lính mặc đồ rằn ri, vừa Việt Nam vừa Mỹ, bước xuống. Ông thì đội mũ xanh, ông khác lại đội mũ rừng. Lại có ông cầm cả một cây gậy baton như mấy ông tướng thường cầm. Ông nào ông nấy coi ngang tàng và oai phong lẫm liệt.

Hạnh nhìn ra ngoài và gương mặt bỗng tươi lên, nàng réo:

-Anh Tuấn tới rồi.

Quang nhìn ra và nhận ra ngay đại úy Tuấn của Nha Kỹ Thuật. Chàng chẳng lạ gì đại úy Tuấn. Là phi công L-19, chàng thường chở các quan bộ binh đi bay do thám. Từ quan của tiểu khu cho đến quan của sư đoàn, và đặc biệt nhất, của NKT. Mỗi khi thả toán hay bóc, luôn luôn có L-19 đi theo để yểm trợ. Chàng và đại úy Tuấn đã bay với nhau nhiều phi vụ, nên quen biết nhau, và phải nói là rất thân. Nói đúng hơn, đại úy Tuấn là... học trò học bay của Quang...

L-19 là chiếc tàu bay có hai chỗ ngồi, một trước một sau. Phía sau cũng có cần lái và bàn đạp, chỉ thiếu đồng hồ phi cụ. Đi bay với nhau ở trên trời, nhiều phi vụ dài ba bốn tiếng đồng hồ, chàng thường nhường cần lái cho ông ngồi phía sau để tập cho ông lái. Có nhiều lý do. Trước hết, mấy ông bộ binh rất khoái lái máy bay. Thứ hai, mấy ông nhìn địa hình địa thế giỏi hơn Không Quân rất nhiều. Thứ ba, đỡ tốn thì giờ và công sức nói qua nói lại trên máy vô tuyến. Cứ giao cần lái cho các cụ, các cụ muốn bay đâu thì bay, miễn là đừng làm rớt tàu bay của tôi hay đừng đâm vào núi là được. Mấy ông này ngồi tàu bay L-19 đến độ mòn cả đất, ngồi từ ngày này sang tháng nọ, nên họ biết lái L-19 rất cừ. Có nhiều khi, Quang giao luôn cần lái cho mấy ông

sau khi cất cánh để máy ông bay tới mục tiêu, làm việc với mấy thằng con dưới đất. Chỉ có 2 chuyện họ không làm được là cất cánh và đáp, vì ngồi sau, khó thấy đường. Nhưng gặp Quang thì chàng cũng tập cho máy ông đáp luôn. Mới đầu thì lạng quạng nhưng từ từ rồi cũng... gần đáp được. Quang đã để cho đại úy Tuấn đáp ở những phi trường lớn như phi trường Pleiku.

Đám người rần rần bước vào quán một cách thâm lặng và đại úy Tuấn nhận ra em gái mình cùng Quang ngay. Tuấn ngạc nhiên nói lớn:

-Ô hay, sao em lại ở đây?

Hạnh cười tươi như hoa:

-Em muốn “*surprise*” anh nhân ngày sinh nhật.

Tuấn không trả lời em gái, quay sang Quang, cũng cười thật tươi:

-Ông gò được em tôi chưa? Coi chừng đó, coi vậy mà không phải vậy đâu. Nó phá như quý, miệng mồm chanh chua hết biết...

Quang cười:

-Tình cờ ghé chơi và mới gặp nhau thôi, đâu biết Hạnh là em của anh.

Tuấn làm dấu cho các bạn mình vào quán trước rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh Quang. Hạnh nói:

-Hai người quen biết nhau sao?

Tuấn trả lời:

-Ông này lái tàu bay chở anh đi thám sát hoài. Tụi anh hợp nhau lắm.

Hạnh và Thu nhìn nhau trao đổi một nụ cười. Hạnh quay sang Tuấn nói:

-Sinh nhật của anh, chúc anh một Sinh Nhật vui vẻ.

Tuấn gật đầu nhẹ, hỏi:

-Nhà mình có gì lạ không?

-Thưa không. Mẹ hỏi thăm anh.

Ngừng một lát, Hạnh lại hỏi:

-Sinh nhật anh, sao anh có vẻ không vui?

Tuấn lắc đầu, thở dài:

-Đáng lẽ anh không tới đây, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng của ông cố vấn Mỹ, một người bạn thân, ngày mai ông ta lên phi cơ về Mỹ rồi, nên anh phải đi với ông cho phải phép. Chẳng vui về gì, nói thật với em.

Hạnh tròn mắt:

-Tại sao thế anh?

Tuấn lắc đầu, giọng hơi buồn:

-Chuyện nhà binh, em chẳng nên biết.

Hạnh tiu nghỉu ngồi im, không nói gì thêm, dù nàng biết rằng kiến thức của mình, một sinh viên đại học có đủ trình độ và hiểu biết để nói chuyện về tình hình đất nước với anh mình. Nhưng hôm nay nàng đến để chung vui với anh, không phải để lý sự.

Quang thấy tội nghiệp cho Hạnh. Nàng chỉ muốn anh mình vui thôi, nhưng Quang biết những gì đang xảy ra trong đầu đại úy Tuấn. Khuôn mặt lo âu và cặp mắt đỏ ngầu thiếu ngủ của người đại úy NKT đã nói lên những chuyện đó. Và Quang biết vì sao. Chẳng qua đó là sự tập trung quân một cách đáng sợ của Việt Cộng ở khu tam biên đã bị phe ta khám phá. Tất cả những tin tức này đều được báo cáo theo hệ thống sau mỗi chuyến bay, nhưng chẳng thấy ai có phản ứng gì. Trong khi đó, câu lạc bộ Phượng Hoàng ở Pleiku mỗi tối vẫn âm si tiếng nhạc rên rĩ hay loạn cuồng, những bước chân vẫn quay tít theo tiếng nhạc.

Quang nói:

-Tội nghiệp nhỏ Hạnh, cô ta chỉ muốn anh vui thôi mà. Bây giờ, nhân ngày sinh nhật của anh, anh cho tôi mời anh một chai bia được không?

Ông đại úy biệt kích cười thoải mái. Thoải mái y hệt như những lần ông leo lên tàu bay bắt đầu cho một phi vụ mới.

-Mấy khi mà được ông pilot của tôi mời uống bia. Nhưng mà mời thì mời luôn một lần chục chai, mời có một chai coi ... yếu quá?

Quang cũng cười, làm dấu gọi bồi, đưa ra 10 ngón tay.

Đại úy Tuấn châm lửa một điếu thuốc:

-Nói thật với ông, từ nhỏ tới giờ, tôi có biết ngày Sinh Nhật là ngày quái gì đâu. Bọn trẻ bây giờ lắm trò, đưa nào cũng bày đặt sinh nhật. Sinh nhật với lại sinh nhiếc cái quái gì, chúng nó chỉ tìm cơ để mở ball nhảy đầm... No com thì rững mỡ.

Hạnh phản đối:

-Nhưng nếu không có những buổi sinh nhật thì làm sao có dịp mà gặp gỡ vui vẻ như thế này anh Tuấn? Cuộc đời chúng ta thay đổi hằng ngày anh ạ. Cứ như anh thì bọn đàn bà chúng em chẳng bao giờ được bước ra khỏi nhà...

Tuần liếc nhìn em gái:

-Anh không cảm những chuyện đó, nhưng mà...

Thu chen vào giữa câu:

-Anh Tuấn mày khó tánh vì chưa có cô nào được lọt vào cặp mắt xanh của anh thôi. Ví dụ anh có quen một cô nào đi, tao dám cá anh còn muốn ăn sinh nhật nhiều hơn tụi mình nữa...

Cả bàn cười lên thú vị. Những câu chuyện giữa 4 người bắt đầu nổ rang lên như tết. Mới đầu thì 4 người nói với nhau, nhưng từ từ thì chia làm hai nhóm. Hạnh và Thu một nhóm, Quang và Tuấn một nhóm.

Ngoài đường, những chiếc xe nhà binh vẫn chạy rầm rầm, bận rộn hơn thường lệ. Quang nhìn một chiếc xe nhà binh vừa đi qua, hỏi nhỏ đại úy Tuấn:

-Tôi vừa biệt phái KonTum về, tôi thấy vịt tập trung vùng đó nhiều quá.

Ông đại úy NKT uống hết chai bia, khà một phát, mặt nhăn nhúm lại trả lời:

-Tổng cộng 3 sư đoàn bộ binh, chưa kể 2 trung đoàn xe tăng và pháo.

Quang giật nảy mình:

-Anh chắc chắn phải biết rõ hơn tôi. Lần báo cáo cuối cùng của chúng tôi, chúng tôi chỉ dự đoán có 2 sư đoàn bộ binh và vài trung đoàn tăng, pháo.

-Tụi tui còn đếm được bao nhiêu xe tăng của tụi nó nữa. Toàn là T-54 và PT-76 mới tinh, nước sơn còn bóng loáng.

-Như vậy thì chúng nó sắp sửa ta-pi mình.

Đại úy Tuấn nâng ly bia, cất giọng buồn buồn nhưng hơi gay gắt:

-Còn phải hỏi, nhưng mà tôi chẳng thấy mình chuẩn bị gì cả. Tướng Vùng vẫn nhảy đầm mỗi tối thứ bảy ở câu lạc bộ Phương Hoàng, lính vẫn đi phép lia lịa, hầm hố phòng thủ chưa đủ tiêu chuẩn để ăn pháo 130 ly của chúng nó. Thế mà chẳng ai lo lắng gì cả. Con cái đi xâm nhập về, báo cáo toàn những tin động trời.

Quang nhớ lại những chuyến bay của Caribou, C47 hay C130, đáp phi trường Cù Hanh hàng tuần vào buổi chiều thứ bảy để chở ca sĩ từ Sài-gòn ra. Quang nhìn họ mà tự nhiên thấy

buồn. Không biết người Mỹ sẽ nghĩ gì khi biết được những chiếc phi cơ đóng góp bằng tiền mồ hôi nước mắt của họ được sử dụng như thế.

10 chai bia được xếp thành hàng trên bàn. Quang đẩy tới trước mặt đại úy Tuấn một chai 33 mới:

-Dô đi anh Tuấn.

Hai người nâng ... chai rồi đại úy Tuấn quay sang em gái mình, nhẹ nhàng nói:

-Bố mẹ như thế nào em?

Giọng của Hạnh có chút hờn giận:

-Chờ anh mãi mới được hỏi thăm. Cà nhà vẫn thường, nhưng mẹ cứ nhắc anh mãi. Sao anh không ghé nhà thường xuyên hơn chút nữa? Lúc nào nghe tin anh đi về Nha Trang, bữa cơm nào cả nhà cũng chờ anh.

-Ừ, nói với mẹ anh sẽ cố gắng. Nhưng anh là lính, tuy rằng căn cứ ở Nha Trang, nhưng anh đâu phải công chức mà về nhà hàng ngày được.

-Biết thế, nhưng cả nhà vẫn chờ anh về dùng cơm.

-Lắm chuyện thật. Thế còn bố có vui không?

-Bố cũng giống anh. Ít nói, chỉ trầm tư, suy nghĩ.

-Sao em biết anh tới đây mà ra đây ngồi chờ anh?

Hạnh không trả lời, nhìn đi chỗ khác. Tuấn cười:

-Phải ông Trang mời em không?

Biết không giấu anh mình được, Hạnh e lệ gật đầu. Trung úy Trang ở cũng là dân Lôi Hồ nhưng đóng ở hậu cứ, không đi nhày cũng chẳng đi bay như đại úy Tuấn.

Đại úy Tuấn lại hỏi:

-Em học hành thế nào rồi.

-Thưa anh, còn một năm nữa thì xong. Em tính...

Hạnh vừa nói tới đó có một ông rần rí xuất hiện, kề tai đại úy Tuấn nói gì đó. Ông đại úy gật đầu, quay sang Quang:

-Vào trong đó chơi với thằng cố vấn Smith chút đi Quang. Tội nghiệp, mai nó lên phi trường đi rồi. Cứ bịn rịn mãi, nó không muốn rời Nha Trang. Ông đi bay với nó, vào uống vài ly cho nó đỡ buồn...

Quang cũng chẳng lạ gì đại úy cố vấn Smith. Trẻ tuổi, đẹp trai, yêu đời, mê đời lính và rất dễ thương...

Vào chơi thì dễ rồi, nhưng còn 2 cô bạn gái đang ngồi đây thì sao? Quang đang suy nghĩ tìm một giải pháp thì Hạnh đã nói ngay:

-Các anh cứ tự nhiên vào trong đi. Bọn em ngồi ngoài cũng được. Không sao cả.

Quang chưa kịp nói gì thì đại úy Tuấn đã đứng lên, giục:

-Vào chút xíu rồi ra. Hai em chờ ở đây, tụi anh trở lại liền...

“Tụi anh trở lại liền...” nói thì dễ nhưng làm không dễ. Mãi đến 3 giờ đồng hồ sau, lúc vũ trường đã đóng cửa, nhà hàng chẳng còn ai, Quang và toán người rần rí mới ... lạng quạng bước ra, chân này hơi... đá chân kia một chút vì uống quá nhiều...

Cuộc đời nó là như vậy. Có nhiều khi, mới đầu mình chỉ muốn ngồi uống một chai rồi đi, rốt cục lại chơi nguyên một kết. Hoặc giả, cũng có nhiều khi, mình gặp một em kia thấy đẹp, mới đầu mình chỉ tưởng sáo sạo với em vài câu rồi phứ linh, hóa ra lại trở thành một cặp nhân tình, hoặc giả, ghé gớm hơn, thành vợ chồng...

Cuộc đời là như thế.

Quang đứng giữa quán, nhìn lại cái bàn mình lúc Thu và Hạnh vừa ngồi, giờ đã được dọn dẹp sạch tung. Quang cảm thấy tiếc rẻ và đau đớn vô cùng. Đau đớn tận đáy lòng, tận gan ruột. Những hơi thở thơm ngát của Thu, những câu chọc phá dễ thương của Hạnh. Những ánh mắt ngất ngây, tuy rất vô tội nhưng say đắm một cách lạ lùng. Rồi còn những tiếng cười nữa. Những tiếng cười trong sáng, vui tươi, rạng rỡ. Tất cả giờ đã biến mất. Mọi người chung quanh từ từ bước ra khỏi quán, nhưng Quang vẫn đứng đó, cứ nhìn vào cái bàn cũ, khuôn mặt đờ đẫn và đau khổ.

Có chút rượu trong người, chàng lấm bầm chửi thề trong bụng, dù biết rằng mình rất là vô lý “Mẹ bố tiên sư thằng Smith, mày làm ông mất mẹ nó... 2 con đào. Mẹ, ngày mai về nước thì về mẹ nó cho rồi, còn bày vẽ tiệc với lại tiệc làm gì để cho ông khổ thân như thế này. Mẹ bố, trên cõi đời này, đâu phải lúc nào cũng gặp được hai em thơm như múi mít như thế này? Thật là chán mớ đời...”

Quang thất thểu bước ra ngoài, đạp máy chiếc xe Honda. Chiếc Honda cà tàng làm như cũng muốn chia buồn với Quang nên chàng đạp tới 5, 6 lần xe mới chịu nổ, lại còn nghiêng vẹo lung tung, làm chàng xem bị té mấy lần...

***

Có thể nói, một người phi công trước khi leo lên tàu bay thì đã biết tình hình, trận đánh sắp tới nó sẽ như thế nào rồi. Đơn giản lắm, bắt đầu là vào phi đoàn ký sổ bay, thấy mặt mày sĩ quan trực nhận nhó như khi, trả lời hết cái điện thoại này đến cái điện thoại khác, thì phải biết là ngài đang bận lắm. Đừng có mà hỏi thăm lời thôi nhé, ông đéch có thì giờ. Nếu mà có mặt cả trưởng phòng hành quân thì tình hình chiến trận càng nặng hơn nữa. Bình thường, sáng sớm như thế này thì quan trưởng phòng hành quân còn đang nằm nhà ôm đít vợ. Thế mà quan nhón phải đánh xe vào đây để kiểm soát anh em thì anh em phải liệu hồn.

Sáng hôm đó, bước vào phi đoàn, Quang đã nhìn thấy bộ mặt nhăn như khi của sĩ quan trực, và lại thấy luôn cả trưởng phòng hành quân đang ôm điện thoại nhận lệnh của ai đó, dạ thưa liên hồi, có lẽ từ quân đoàn, Quang biết là ngày hôm nay sẽ là một ngày vất vả. Vất vả lắm chứ chẳng chơi...

Quang khom người trên cuốn sổ bay, chuẩn bị ký tên thì ông đại úy Cảnh, sĩ quan tham mưu hành quân mở cửa bước vào, trên tay cầm một mớ Tele-Text vừa mới nhận của quân đoàn. Ngài đại úy vừa lật từng tờ Tele-Text ra xem, vừa chửi thề ngon lành:

-Đù mẹ chúng nó úp đôn tùm lum ở DakTo và Tân Cảnh, phía Bắc Kontum. Phen này sư đoàn 22 chắc nguy to rồi...

Mọi người trong phòng hành quân quay nhìn đại úy Cảnh. Ngài đại úy đi tới bên tấm bản đồ lớn đóng khung ở giữa phòng, ra lệnh:

-Anh em ai đi biệt phái Kontum xin tới đây, tôi có vài điều cần nói gấp.

Đại úy Cảnh gõ vào từng điểm một trên bản đồ:

-Anh em thấy không, đây là Tân Cảnh, đây là Dakto, đây là Võ Định. Dakto tối hôm qua 2000 trái pháo, bị xung phong, Tân Cảnh cũng 2000 trái... Một tiểu đoàn của sư đoàn 22 bị tràn ngập chỗ này, rồi chỗ này, một tiểu đoàn khác cũng của sư đoàn 22 bộ binh vân vân...

Nghe tới đâu thì Quang đau lòng tới đó, nhưng chàng không ngạc nhiên chút nào cả. Những báo cáo của phòng 2, của biệt kích gửi về cả mấy tháng qua hình như chẳng được ai chú ý. Tối ngày cứ lo ăn nhậu rồi nhảy đầm. Đù mẹ, nước bây giờ đã tới chân, làm sao nhảy cho kịp?

Nói một thôi rồi cũng... hết chuyện để nói, Đại úy Cảnh ngừng nói, hỏi:

-Có ai théc méc gì không?

Trước sau gì thì cũng có mặt trên vùng để ăn thua đủ với nhau mà, cần gì phải théc méc. Sẽ biết tay nhau thôi, théc méc làm cái đéch gì. Chúng tôi là dân đánh giặc, không phải dân... théc méc.

-Không ai thèm méc gì thì xin mấy ông ra tàu quay máy cất cánh cho lẹ lên, để còn tới vùng làm việc... Tình hình bí đất lắm. Anh em bộ binh đang chờ mình.

Phải, anh em bộ binh đang chờ mình. Luôn luôn là như thế. Mọi người vừa quay lui thì đại úy Cảnh lại nói:

-Nếu khẩn cấp quá, mấy ông tới vùng rồi, nếu được yêu cầu, liên lạc làm việc thẳng với bộ binh luôn, khỏi cần đồ xăng. Tôi cho phép. Đánh cho họ vài phi tuần rồi về đồ xăng cũng được.

Quãng đường Nha Trang- Pleiku bay mất một tiếng rưỡi, xăng L-19 dư sức bay 4 hoặc 5 tiếng, nhưng an phi chỉ cho bay 3 tiếng. Gặp trường hợp khẩn cấp, Quang không ngại gì bay luôn 4, hoặc 5 tiếng, cho đến khi tàu gần hết xăng mới trở về. Quang chẳng sợ gì mấy quan an phi, nhưng kẹt cái là bay lâu như thế thì... mắc đáí bỏ mẹ. Chàng quyết định hy sinh cử cả phê sáng hôm nay cho đỡ buồn tiêu. Anh em bộ binh dưới đất đang bị nguy khốn, mình hy sinh một cử cả phê cũng chẳng có gì là quá đáng...

Vác dù ra phi cơ, Quang chẳng ngạc nhiên khi nhìn thấy từng hợp đoàn A-37 của mấy cha Thiên Lôì đang ào ào đi chuyển và cất cánh, bom đạn gắn kín tàu bay, coi thật giống như Thiên Lôì... vác búa xuống trần. Trục thẳng của Thần Tượng 215 cũng thay phiên nhau quay máy, cánh quạt thổi gió ràn ràn, nghe điếc cả tai. Chưa kể tới mấy chiếc AC-130 Specter của Mỹ hạ cánh liên tiếp xuống phi trường, tiếng Tây cứ nặng lên. Có lẽ các quan Tây vừa đánh nhau với VC ở Tam Biên về, không được vui vẻ lắm.

Lâu lắm rồi Quang mới nhìn thấy được một cảnh tượng như vậy. Chàng lắc đầu ngán ngẩm. Mẹ bố, như thế thì ngày hôm nay sẽ vất vả thật, chưa nói đến chuyện có còn may mắn để vác... giải đem về nhà không.

Bỏ dù và kiểm soát tiền phi rất mau, Quang và người quan sát viên, trung úy Thông, vội vã leo lên tàu, đóng cửa, buộc dây an toàn, làm thủ tục cất cánh.

Quang dơ ngón tay lên, quay một vòng tròn trong gió, đưa mắt nhìn người lính kỹ thuật đang thủ cái máy chữa lửa dưới đất. Đây là dấu hiệu "xin phép" để quay máy tàu bay.

Người lính kỹ thuật ở phía ngoài nhìn quanh một vòng rồi đưa một ngón tay lên trời, ra dấu "cho phép quay máy."

Quang đạp mạnh 2 thắng, tay phải kéo cần lái ra sau, một ngón của tay trái nhấn nút "starter" ngay trước mặt mình. Cái chong chóng chiếc L-19 quay vài vòng uể oải rồi quay tít lên khi máy bắt đầu nổ. Thân tàu bay rung nhẹ theo từng vòng quay của chong chóng. Một cảm giác lâng lâng sung sướng không thể nào tả được dậy lên trong lòng chàng...

Người lính kỹ thuật dưới đất nhìn vào động cơ, quan sát một vòng rồi lại đưa ngón tay út lên trời. Dấu hiệu tốt, không có hỏa hoạn hay trở ngại lắng nặng. Hắn kéo máy chữa lửa lui, đứng yên chờ đợi...

Trên tàu, Quang kiểm soát một vòng tất cả những đồng hồ phi cụ, chỉnh cao độ kế, rồi kéo ga xuống còn 750 RPM. Chàng thò tay vặn công tắc UHF, mở tần số đài kiểm soát Nha Trang để thử máy...

Đài kiểm soát bận rộn quá, với bao nhiêu là khu trục Việt Mỹ cất cánh, hạ cánh, chưa nói đến trực thăng và phi cơ quan sát. Phải chờ một lúc, vừa vắng vô tuyến một phần mười giây đồng hồ thì Quang sửa ngay vào máy như chửi lộn với ai:

-Nha Trang đài đây Mustang 05 thử vô tuyến.

Giọng nói vội vã của người ngồi trên cao trong đài kiểm soát phi trường, nghe chẳng có cảm tình gì lắm. Có lẽ từ sáng tới giờ bận rộn lắm, và có thể chưa ăn sáng hoặc đang đói bụng hoặc đang ...mót đãi mà chưa đi được, nói như quát:

-Mustang 05 Nha Trang nghe năm.

- Mustang 05 xin chỉ thị di chuyển và cất cánh một L-19 từ bãi đậu Tango -5 phi đoàn 114 bạn.

Câu tiếp theo nghe như một tràng liên thanh:

-Mustang 05 cất cánh phi đạo 12, gió êm, áp lực không khí 28.95, di chuyển tự do. Over.

-Phi đạo 12, áp lực 28.95, gió êm, Roger that, Nha Trang.

Quang sửa lại đôi găng tay, bắt đầu những công việc bận rộn nhất của người phi công sau khi tàu nổ máy. Có nhiều việc cần phải làm. Quan trọng nhất là thử tất cả những vô tuyến trên phi cơ. Vì là một phi cơ được chế tạo để yểm trợ bộ binh và hướng dẫn khu trục đánh bom nên chiếc tàu được trang bị một hệ thống vô tuyến làm cho bất cứ một tiểu đoàn trưởng bộ binh nào cũng thèm chấy nước miếng. Hai máy VHF và UHF để liên lạc với những tần số của không lực, 3 cái FM, tức PRC-25 của bộ binh để liên lạc với phe ta đang đánh nhau ở dưới đất. Nhiều vậy mà trong những trận đánh lớn, cả 5 cái máy cùng được xử dụng một lúc...

Quang thử từng chiếc máy một. Tốt, L-19 tuy là máy bay cũ nhưng bộ đồ lòng hoàn toàn mới, nhất là những máy vô tuyến, xài toàn transistor mới, tối tân, nhẹ và nhỏ. Kế đến là mục tiêu không hành, thời tiết, cao độ, tác xạ pháo vân vân. Phần cuối cùng là báo cáo giờ cất cánh và giờ ước đến cho phòng Hành Quân Chiến Cuộc vân vân...

Quang đập mạnh hai thẳng, đưa hai tay ra phía trước, hai ngón tay út chìa lên trời, rồi bung ra hai bên. Người lính kỹ thuật rút chèn bánh, con tàu bắt đầu được tự do. Chàng lại chờ thêm một lúc nữa rồi bấm máy UHF:

-Nha Trang, Mustang Alpha xin chỉ thị di chuyển.

-Mustang Alpha, clear for taxi, phi đạo 12, gió êm. Over.

-Roger.

Người lính kỹ thuật đã đứng sẵn trước đầu phi cơ, đưa hai tay lên làm dấu cho tàu rời ụ phi cơ. Quang nhích thêm chút ga, lên 900 RPM, con tàu từ từ rời bãi đậu, theo sự hướng dẫn của người lính kỹ thuật...

Ra tới taxiway, chàng phải dừng lại chờ cho 4 chiếc A-37 của máy ông Thiên Lôi đang đi chuyển ào ào, chạy mau như bị Tào Tháo đuổi. Chàng vẫy tay chào một người phi công khu trục trong phòng lái đang lướt qua trước mặt, dù chẳng biết hẳn là ai sau cái helmet và ống Oxygen. Hẳn lịch sự đưa tay chào lại. Quang âm thầm chúc cho hẳn được bình yên trở về. Trong tất cả mọi phi công của Không Quân Việt Nam, phi công khu trục là đáng thương nhất, cô đơn nhất, chịu thiệt thòi nhất, và nhiều nguy hiểm nhất. Cũng có nhiều người nói phi công khu trục... đẹp giai nhất, nhưng Quang chưa chắc đã đồng ý với nhận xét này. Chàng thấy mình dù chẳng đẹp giai hơn ai, nhưng cũng đẹp hơn vài ông khu trục mà chàng đã gặp trong câu lạc bộ.

Cuối cùng thì Quang cũng đem được con tàu ra cuối phi đạo 12 để thử máy lần chót trước khi cất cánh. Thử máy xong, chàng kéo tay ga cho tàu quay 180 độ, chia vào ngọn núi trước mặt. Quang thò 2 tay ra ngoài cửa sổ cho người lính kỹ thuật an tâm tháo khóa an toàn của 4 trái rocket bên cánh tàu bay...

Người lính kỹ thuật tháo xong chốt an toàn, đưa một ngón tay lên trời. Quang đáp lễ rồi nghiêng người thò tay đóng cửa phi cơ. Chàng sửa lại đôi găng tay, quan sát một vòng từ trái sang phải, từ dưới lên trên, rồi quay tàu hướng về phi đạo trước mặt. Giọng nói của Quang bây giờ ồn ồn, rung rung nhẹ trong những tiếng động cơ gầm thét:

-Nha Trang đây Mustang 05.

Có tiếng quát trả lời:

-Mustang 05, Nha Trang.

Quang nạt lại, chẳng thua gì:

-Mustang 05, số một, cuối đường bay xin ra phi đạo cất cánh một L-19...

-Mustang 05, clear for Take Off. Gió êm. Over.

Quang quan sát thêm một vòng, tay trái hạ cánh cản xuống 20 độ rồi bơm thêm tí ga...

Con tàu tà tà bò ra phi đạo. Chàng đẩy hết tay ga tới trước... Chiếc L-19 run nhẹ nhưng lại rú lên một tiếng gầm của thú dữ, nhào tới trước... Quang đạp bàn đạp chân phải để giữ cho con tàu chạy thẳng...

Khi cảm thấy cần lái có chút áp lực, Quang nhẹ nhàng kéo tàu lên, vào cánh cản, quẹo trái 30 độ rời vùng phi đạo, rồi giảm bớt ga, tiếp tục cho tàu lên cao, cao nữa...

Quang nghiêng cánh, nhìn xuống thành phố Nha Trang còn nằm im lặng và thanh bình trong nắng sớm bình minh một lần chói. Ôi, đất nước tôi sao có những thành phố dễ thương và hiền và đẹp như thế này hờ trời. Quang không những nhìn thấy một thành phố đẹp, một bờ biển cát trắng mênh mông, mà còn như cảm nhận được những gắn bó của mình với nó. Không biết nó có linh hồn hay không nhưng sao nó làm cho chàng bịn rịn quá đời...

Ở những căn nhà nào đó phía dưới chân chàng, chắc chắn là có hai người con gái, một tên Thu, một tên Hạnh, có lẽ đang cuộn tròn trong chăn êm nệm ấm. Hôm nay trời đẹp, hãy ngủ yên đi hai bé, hai nàng tiên yêu dấu của lòng anh, và đừng thức giấc sớm làm chi như lính tráng bọn anh. Bọn anh sinh ra trong khói lửa, trưởng thành trong chiến tranh, khổ cực quen rồi... Phần các em, hãy ngủ đi khi còn ngủ được, hãy vui đi khi còn vui được, hãy sống trọn vẹn quãng đời tươi trẻ của mình khi còn có thể. Đùng để mai một, về nhà chồng rồi, cuộc đời các em sẽ bị thay đổi nhiều lắm...

Tự nhiên, Quang lại suy nghĩ vu vơ... Không biết tại mình có nên duyên nợ gì không mà sao chàng thấy nhớ Thu quá. Nhớ da diết, nhớ vô cùng vô tận dù chàng chỉ nhảy với Thu có một bản nhạc, chưa hiểu nhau nhiều, chưa ai biết tính tình của ai cả. Rồi chàng mỉm cười. Minh quả thật là một anh lính đa tình, giống y như một bài hát mà ca sĩ Hùng Cường hay hát...

Giọng ồ ồ của ông trung úy Thông phía sau kéo chàng trở về thực tế:

-Mày lên cao chút nữa để tao liên lạc với tụi bộ binh coi, không biết có chuyện gì xảy ra mà máy cha hồi như giặc. Tao vừa nhận ba bốn cái tần số đây này, toàn là khẩn cấp với lại ưu tiên một. Mẹ bố, chẳng biết phải gọi cái nào trước...

Quang queo tàu, lấy hướng đi Pleiku:

-Mấy ngàn?

-Cỡ 7 ngàn được rồi, lên cao quá lát xuống nhưc hai lỗ tai bỏ mẹ. Tao liên lạc với bộ binh, mày gọi hộ tao Pickcock.

-OK.

Ngay lúc đó, Pickcock, đài kiểm báo Pleiku thông báo trên tần số guard, là một tần số mà ai không muốn nghe cũng phải bị nghe nếu đang mở UHF:

“Tất cả các phi cơ đi và đến trên không phận Pleiku, KonTum, Phù Cát, Pickcock thông báo tác xạ của pháo binh nặng tại tọa độ Zulu Tango.... đến Zulu Tango.... trong vòng nửa tiếng đồng hồ sắp tới.”

Danh từ “pháo binh nặng” là danh từ của Không Quân để ám chỉ những phi vụ rải bom thảm của B-52. B-52 rải bom từng block một, mỗi block có chiều dài khoảng vài dặm và chiều ngang ngắn hơn. Ai đã đi bay vùng Tam Biên thì chẳng lạ gì những Pháo Binh nặng này. Nhưng thường thường thì chỉ có một hai phi xuất B-52 là tối đa. Sáng hôm nay, lần đầu tiên, theo báo cáo của Picock, Quang đếm được tổng cộng 8 phi xuất B-52 cùng rải bom một lần

chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ. Dĩ nhiên, không có gì nguy hiểm cho bằng đang bay mà bị bom thả xuống từ trên đầu mình rồi nổ rầm rầm dưới cánh mình, nhưng theo những gì chàng nghe được thì bom sẽ rơi hết trước khi chàng đến mục tiêu.

Quang bấm máy nói với Thông:

-Đù mẹ B-52 hôm nay mới sáng sớm mà đã đánh tới 8 block lận.

-Còn phải nói. Đụng nặng rồi.

Quang chuyển qua tần số Pickcock. Chàng không ngạc nhiên gì khi nghe traffic đường như không bao giờ ngừng giữa pickcock và hàng trăm phi cơ đủ loại, vừa Tây vừa Ta. Có cả F-4 Phantom của thủy quân lục chiến Hoa Kỳ cất cánh từ hàng không mẫu hạm đang đậu ngoài khơi đang làm vòng chờ trên chiến trận. Quang được biết qua tần số, hiện có 8 chiếc phi cơ quan sát vừa của Ta và của Tây đang lâm trận. Còn khu trục thì khoảng 25 phi tuần tức khoảng 50 phi cơ chiến đấu đang tham chiến. Thăng nào đánh thì đánh, thăng nào chưa đánh được thì làm vòng chờ trên trời, hồi như giặc vì sợ hết xăng. Ngồi nghe mấy cha khu trục nói chuyện và báo cáo làm cho Quang trở nên háo hức, chỉ mong mau tới vùng để tham gia trận chiến.

Khi liên lạc được với Picock, chàng chỉ vừa kịp đọc số phi vụ lệnh thì mấy cha đã Roger rồi cúp chàng ngay. Quang thông cảm. Mẹ kiếp, bom đạn nổ sập trời, ai có thì giờ đâu mà nghe ba cái phi vụ lệnh vớ vẩn của ông. Chàng chỉ muốn làm đúng thủ tục...

Phải mất chừng nửa tiếng đồng hồ Thông mới liên lạc được với một bộ chỉ huy của một tiểu đoàn bộ binh thuộc Trung Đoàn 42 của sư đoàn 22 bộ binh ở gần Tân Cảnh, Bắc Kontum.

Thông điềm nhiệm hỏi một câu như hàng ngàn câu hỏi khi bắt đầu liên lạc với phe ta dưới đất:

-Thanh Xà đây Thần Điều, cho biết tình hình đi bạn...

Giọng nói phía dưới rất chậm, rất rõ ràng, nhưng rất nhỏ, như nói qua hơi thở:

-Tình hình mẹ gì bạn ơi, tụi tui bị úp đòn rồi. Tất cả con cái còn được dăm đứa, đang đi lạc trong rừng...

Cả Quang và Thông cùng giật mình đến thót khi nghe như thế. Thường thường, mới nói chuyện với nhau qua vô tuyến, phe ta luôn luôn dùng ám thoại truyền tin, nhưng người phát ngôn này chẳng cần úp mở gì cả. Nhưng làm sao biết được đây không phải là VC giả dạng sau khi vào được tần số của phe ta.

Thông nói:

-Thanh Xà lập lại đi bạn.

-Tôi là thẩm quyền của Thanh Xà đây bạn. Tôi cần bạn xác nhận điểm đứng của tôi để tôi kiểm đường về.

-Ok, làm sao tôi biết được bạn là thẩm quyền của Thanh Xà.

-Bạn... khó quá. Nhưng không sao, trong hoàn cảnh này, bạn hỏi gì đi, tôi trả lời cho.

-Ok, bạn là dân Võ Bị hay Thủ Đức?

-Võ Bị.

-Bạn học Trung học trường nào?

-Lasan Tabert.

-Xếp trực tiếp của bạn là ai?

-Tôi không thể trả lời câu này được, vì an ninh của xếp.

-OK, mặt trời của bạn bắt đầu bằng tên gì?

-Đồng Đa. Lê Lai hai lần Đồng Đa.

Đồng Đa tức là Đ, Lê lai là Lê, hai lần Đồng Đa là Đức Đạt. Đó là tên của đại tá Lê Đức Đạt, tư lệnh sư đoàn 22 bộ binh.

Bây giờ thì cả Quang lẫn Thông có thể tin là người dưới đất là người của phe ta thật. Nhưng thời buổi chiến tranh như thế này thì cũng phải cẩn trọng. Thông nói:

-Thanh Xà chờ tôi một chút để tôi kiểm chứng lại. Tôi sẽ gọi lại bạn liền.

Giọng phía dưới đây vẽ phần nộ:

-Kiểm chứng mẹ gì... Không lẽ VC gọi cho bạn chỉ để xin xác nhận điểm đứng?

Thông giải thích:

-Có hai chuyện Thanh Xà. Thứ nhất, chúng tôi cách bạn khoảng 45 phút bay. Thứ hai...

Tiếng bấm máy phía dưới cắt ngang những gì Thông đang nói. Thông liền ngưng nói, nhả nút ra. Phía dưới:

-45 phút thì tôi và con cái sẽ thành da ngựa bọc thây hết rồi bạn ơi... Tôi tưởng bạn ở gần trên đầu tôi.

-Chúng tôi vừa cất cánh từ Nha Trang cách đây 45 phút đồng hồ.

Một khoảng im lặng ngắn ngủi, rồi:

-Bạn ở xa vậy, bạn có giúp gì được cho tôi không?

-Tôi có thể yêu cầu một slick xuống bốc bạn và con cái.

Giọng phía dưới tràn đầy phấn khởi:

-Bạn có thể giúp tôi được chuyện đó không?

-Bỏ phen của tôi mà bạn... Nhưng tôi phải xác nhận với quân đoàn trước... Sau khi xác nhận, tôi sẽ request và quân đoàn sẽ chấp nhận.

-OK, bạn xin xác nhận đi. Tôi sẽ tắt máy để tiết kiệm pin. 5 phút đồng hồ nữa bạn gọi được không?

-Cho tôi 10 phút đi bạn.

-OK, bạn đừng bỏ bọng tôi nghe bạn.

-OK, tôi không bao giờ bỏ bạn đâu.

-Còn chuyện này nữa, nếu bạn gọi tôi không được thì chúng tôi đã bị bắt hay chết rồi. Cám ơn bạn rất nhiều. Chúc bạn may mắn.

Nghe câu đó, Quang cảm thấy đau đớn đến muốn chảy nước mắt mà không biết phải nói gì. Người cần được may mắn là người vừa bị đánh tan tác ở dưới đất, hóa ra người dưới đất lại chúc người trên trời may mắn.

Ôi, quân đội tôi sao lại có những tráng sĩ lịch sự và can đảm như thế này. Đến những giây phút có thể nói là cuối cùng của cuộc đời mình, họ vẫn giữ được cái bình thản và lịch sự của một người lính QLVNCH.

Thông đổi tần số, gọi cho phòng hành quân Quân Đoàn. Nơi này cũng bận rộn nên không có ai trả lời cho Thông. Dù mẹ, L-19 là “Nữ Hoàng của Chiến Trường” mà gọi cũng không được thì nói gì đến những đơn vị lẻ tẻ khác?

Trong khi chờ đợi, Thông lại đổi qua một tần số khác để liên lạc với một đơn vị bộ binh khác. Quang nói với Thông qua tần số nội bộ:

-Để tao giữ liên lạc với Thanh Xà, mày cứ làm việc đi.

-Good boy. Đi bay với mày bấy lâu nay, hôm nay mới thấy mày làm một việc xứng đáng để ăn lương chính phủ mà không thấy mắc cỡ.

Mẹ cái thằng phi công phải gió này, đương không nó lại buông một câu làm cho Quang phải nổi giận:

-Tiên sư cha nhà mày, mày thì có hơn gì tao mà bày đặt lên lớp?

-Hơn chứ. Hơn nhiều cái lắm.

-Hơn cái gì, mày nói thử một cái coi.

-Hơn ở chỗ không đem tiền cho gái ăn.

Quang lồng lộn lên:

-Tao đem tiền cho gái ăn hồi nào? Dù mẹ đừng có vu khống.

-Cả cái phi đoàn này ai cũng biết, mày lãnh lương ra mà không ghé Mây Lang Thang thì tội tao nghĩ ăn lương chính phủ.

Trời đất, đâu phải cứ vào Mây Lang Thang là đem tiền cho gái ăn. Nhưng câu nói lại làm cho Quang nghĩ đến Thu và Hạnh, hai người em gái ...đại học mới vừa quen. Ôi, miệng lưỡi người đời thật là tàn bạo và khủng khiếp. Vài hôm nữa gặp lại mấy em, Quang thề, nhất định phải dắt Thu hoặc Hạnh đến nhà thằng phi công du côn ăn nói mát dạy này để thanh minh thanh nga, cho nó biết là Quang không bao giờ đem tiền cho gái ăn. Quang chưa kịp nói được câu gì để tự vệ thì Thông lại tiếp:

-Dù mẹ có tội thì nhận tội đi, cái đáng nói là không biết...

Thông nói vừa nói đến đó thì lại có vô tuyến của quân đoàn II gọi tới. Thế là câu chuyện “đem tiền cho gái ăn” bị cắt đứt để hai ông phi công trở về với chiến trận.

Quang trở lại tần số FM1 của Thanh Xà, chờ đợi. Phải nói đúng hơn, chờ đợi và cầu nguyện và hy vọng. Lạy Chúa, lạy Phật, lạy luôn cả những đấng liêng thiêng trên cõi đời này, xin hãy ra tay cứu giúp những người bạn lính bộ binh của quân đội tôi. Tội nghiệp quá.

Buồn quá và dư thì giờ, chẳng biết làm gì, chàng mở ADF dò đài để nghe nhạc. Đài Nha Trang thì đang phát tin buổi sáng. Đài Ban Mê Thuột lại có một chương trình vớ vẩn gì đó. Đài Qui Nhơn, mới sáng sớm nên có chương trình Tập Thể Dục, “một hai, đứng lên, ba bốn, dạng chân ra”... Dù mẹ, com không biết có mà ăn không, bày đặt thể dục với lại ... dạng chân. Đài Sài-gòn lại phát những tin tức cũ rích...

Ngón tay Quan tiếp tục xoay và mò, bỗng dung có một đài nào đó, có tiếng nhạc phát lên:

“Hy vọng đã vươn lên trong màn đêm bao ưu phiền, Hy vọng đã vươn lên trong lo sợ của chinh chiến, Hy vọng đã vươn lên trong nhục nhằn, trong nước mắt, Hy vọng đã vang dậy, trong lòng anh, trong lòng tôi...”

Đúng là bài hát của Nguyễn Đức Quang mà chàng hay hát. Cũng nhờ bài hát này và cây đàn gui ta mà Quang đã vô được nhiều em gái hậu phương. Em nào cũng tình nguyện “hiến thân” đâu cần phải đem tiền cho gái ăn như thằng bạn phi công mất dạy vừa nói.

Bỗng dưng có tiếng nói trong tần số:

-Thần Điều đây Thanh Xà...

Quang giật nảy mình, bốp ngay nút vô tuyến:

-Thanh Xà, Thần Điều nghe năm.

-Tụi tôi đã bị phát hiện, chúng nó đang bám theo...

-Bạn muốn tôi làm gì?

Quang nói để mà nói, bởi vì, chàng biết, một L-19 cách khoảng 30 phút bay, chẳng làm được con mẹ gì cả.

Vô tuyến lại tiếp tục:

-Nếu bạn có thể, ... Thằng Bảy, bắn một phát M-79 vào cái bụi có cái nón cối vừa thò lên, bên trái tao...

Tiếp theo là một tiếng âm, nghe rất rõ ràng trong tần số. Rồi:

-Đù mẹ lựu đạn, lựu đạn.. cái bụi rậm trước mặt tao kia... Thảm quyền bị thương rồi... Máu.. Để em coi xem...

Loang thoáng trong máy, chàng lại nghe:

-Hàng sống, chống chết, hàng sống, chống chết...

Quang hoảng kinh hồn vía, không biết phải nói gì, làm gì.

Rồi tần số bị tắt lịm. Quang bấm máy:

-Thanh Xà đây Thần Điều... Thanh Xà đây Thần Điều...

Đéo có tiếng trả lời. Quang lại bấm máy, cặp mắt bắt đầu thấy ướt như sắp khóc:

- Thanh Xà đây Thần Điều... Thanh Xà đây Thần Điều...

Cũng đéo có tiếng trả lời. Quang qua tần số nội bộ, tính nói cho Thông biết, nhưng thấy nó đang bận rộn tứ bề, đành thôi.

Tự dung, cái đài ADF lại nheo nhéo tiếng hát của ca sĩ Hùng Cường:

“Đừng quên anh là lính chiến, bốn phương là nhà. Đường xa nhưng mà vui vui....”

Không hiểu tại sao, Quang lại bật cười. Ừ, vui lắm em ơi. Làm lính thì vui lắm. Vui cái con mã mẹ nhà anh. Không có đâu em ơi, chỉ toàn là đau thương, chia lìa và chết chóc...

Chàng thò tay tắt cái ADF, lại tiếp tục:

-Thanh Xà đây Thần Điều... Thanh Xà đây Thần Điều...

Chẳng còn có Thanh Xà nào trả lời cho Thần Điều cả.

Bây giờ thì hai hàng nước mắt của Quang bắt đầu chảy xuống thật. Máu nào chảy mà ruột không mềm hờ trời.

Quang lại bấm máy, tiếp tục gọi Thanh Xà như một người điên đang lên cơn mê sảng.

Chẳng có ai trả lời...

***

Năm mươi năm sau, năm 2022, ở thành phố New Orleans, Louisiana, có một người Việt Nam đang đứng bên bờ sông Mississippi, nhìn xuống dòng nước chảy trước mặt mình bằng một cặp mắt xa vắng, hững hờ, và có thể là rất cô quạnh. Cô quạnh như lời nói của một người con gái ngày nào 50 năm trước.

“Anh là một cánh chim Cô Quạnh”

Người ấy là Quang, người phi công năm xưa hay ... đem tiền cho gái ăn ở nhà hàng Mây Lang Thang như lời bạn bè tô cáo. Toàn là những tiếng xấu, chẳng hay ho gì.

Tóc của Quang bây giờ đã bạc. Hàng ria mép Clark Gable vẫn còn đó, nhưng thưa thớt, và coi thấy nham nhở một cách lạ lùng. Nham nhở bởi vì nó chẳng đen như ngày xưa, mà cũng chẳng bạc. Nó chỉ nửa đen nửa bạc mới là nham nhở.

Sau trận Mùa Hè Đỏ Lửa năm 1972, Quang đã thay đổi nhiều. Thay đổi nhiều nhất là cách suy nghĩ. Chàng chẳng còn là một trung úy phi công Quang hiền lành ngây thơ nữa, mà đã trở thành một con người rục rủa căm thù, oán hận. Ngày 30 tháng Tư, Quang đã đút súng vào họng mình như được dạy dỗ ở trường Phi Hành Nha Trang ngày xưa:

-Các anh đừng tưởng cây ru lô mà quân đội phát cho anh là để bắn VC khi anh bị rút tàu bay. Bỏ láo. Đeo súng cho đẹp để tán gái thì đúng hơn. Chuyện quan trọng là, một cây P-38 của anh không cựa lại hàng chục họng AK-47 đâu, đừng có mộng mơ vớ vẩn. Nếu khôn ngoan và có can đảm, các anh phải dùng nó để ... tự sát. Mà tự sát, cách hay nhất là há miệng ra, đút họng súng vào miệng mình và bóp cò. Đừng có chần chừ, bởi vì chần chừ một giây đồng hồ thôi

thì sẽ không bao giờ tự sát được. Đút súng vào miệng mình, bắn như thế thì chắc chắn sẽ được ... lên bàn thờ mà ngồi, nhưng mặt mũi vẫn còn nguyên vẹn để nếu đem được xác các anh về, cha mẹ bà con vẫn còn nhận ra được...

Nhưng trời còn thương, chàng đã không bóp cò, nghĩ rằng, mình phải... chạy. Nếu chạy không được thì tự sát cũng chưa muộn.

Trong đáy lòng Quang, một hình ảnh không bao giờ chàng có thể quên được là vị tiểu đoàn trưởng và con cái của trung đoàn 42, sư đoàn 22 bộ binh ngày đó. Sống mãi với một vết thương, lần lần thì nó cũng phai nhạt đi. Nhưng quên thì không bao giờ quên được.

Buồn quá, Quang đưa mắt nhìn xuống giòng sông...

Một giòng sông, và chợt nghĩ đến hai người đẹp Thu và Hạnh vẫn còn trên trần thế. Quang đang sống hạnh phúc với người vợ ... thứ tư. Hy vọng là người vợ cuối cùng trước khi xuống lỗ. Hạnh vẫn còn ở Việt Nam, lấy thằng bạn của Quang. Suốt đời cũng chỉ một chồng. May mắn cho thằng bạn. Dù chàng rất thương nó, nhưng luôn luôn nghĩ rằng nó là một thằng chẳng ra gì, giống như Quang, tối ngày chỉ lo đàn đúm với nhậu nhẹt, chẳng bao giờ làm ra được chuyện gì ra hồn để nuôi vợ nuôi con.

Thu hiện đang ở Denver, Colorado. Chàng có nói chuyện với Thu qua điện thoại. Nàng cũng đã ly dị chồng, có lẽ đang cô đơn và muốn FaceTime với Quang, nghĩa là nói chuyện qua điện thoại có phụ đề ... hình ảnh, nhưng chàng không muốn thế.

Mỹ Nhân Tự Cổ Như Danh Tướng

Bát Hứa Nhân Gian Kiến Bạch Đầu

Người đẹp không bao giờ muốn để cho thiên hạ thấy mình bạc đầu, xấu xí. Quang không phải là Mỹ Nhân, nhưng bây giờ già rồi, thấy 2 câu thơ thật là có lý. Chàng không muốn Thu nhìn thấy hàng râu mép nham nhở và bộ mặt già nua thô bỉ của mình. Hãy để cho Thu giữ lại cái hình ảnh đẹp trai ngày xưa với chiếc áo sơ mi trắng và cái quần Jean như một đêm nào đó ở Mây Lang Thang, Nha Trang. Hãy giữ mãi hình ảnh của anh như thế đi cưng, anh lạy em, Thu ạ. Nếu chúng mình có duyên vợ chồng thì giờ này tụi mình đang sung sướng hoặc... đau khổ bên nhau. Ai biết được. Hãy ước cho nhau những điều tốt đẹp nhất.

Cũng như Quang không bao giờ về Việt Nam. Chàng muốn giữ mãi một hình ảnh Việt Nam, một Nha Trang nghèo nàn nhưng chan chứa tình người trong lòng mình.

Quang nói với lòng mình:

-Tụi mày có thể chiếm được đất nước tao, nhưng không bao giờ có thể lấy được Việt Nam ra khỏi linh hồn tao, trái tim tao. Tao sống làm lính QLVNCH, tao chết sẽ làm ma lính QLVNCH. Đéo bao giờ chịu thua tụi mày. Đối với VC, một là mày chết, hai là tao chết. Và khi tao chết, nhất định phải có một vài thằng VC chết theo tao. *I swear to God.*

Đơn giản như thế thôi...

Trương Sơn Lê Xuân Nhị

1/19/2023